

ת"פ 17321/10/14 - מדינת ישראל נגד אוסאמה אלמנאצרה, עומר חרואט, אברהים ברכאת

בית המשפט המחוזי בנצרת

01 ספטמבר 2015

ת"פ 17321-10-14 מדינת ישראל נ'
אלמנאצרה (עציר) ואח'

בפני כבוד סגן הנשיא, השופט - תאופיק כתילי
המאשימה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז צפון
נגד
הנאשמים
1. אוסאמה אלמנאצרה (עציר)
2. עומר חרואט (עציר)
3. אברהים ברכאת (עציר)

נוכחים:

בא כוח מאשימה עו"ד ויאם קבלאוי

מטעם הנאשמים 1 ו-2 עו"ד מחאג'נה חאלד ממשד עו"ד מחאג'נה רסלאן

הנאשמים 1 ו-2 בעצמם (הובאו באמצעות שב"ס)

גזר דין

(נאשמים 1-2 בלבד)

1. הנאשמים 1 ו-2 הורשעו, על-פי הודאתם בעובדות כתב-אישום מתוקן מיום 28.04.15 (להלן: "כתב האישום"),
בעבירות הבאות:

נאשם 1 -

קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק");

עמוד 1

מתן שוחד (שני מקרים), לפי סעיפים 291 ו-29 לחוק;

ניסיון להחדיר ציוד קצה רט"ן, לפי סעיף 52(ב)(2)(א) בנסיבות ס"ק (3) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב-1972 (להלן: "הפקודה") בצירוף סעיף 25 לחוק.

נאשם 2 -

קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק");

סיוע למתן שוחד, לפי סעיפים 291 ו-31 לחוק;

ניסיון להחדיר ציוד קצה רט"ן, לפי סעיף 52(ב)(2)(א) בנסיבות ס"ק (3) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב-1972 (להלן: "הפקודה") ובצירוף סעיף 25 לחוק.

כתב-האישום

2. בבתי הסוהר בישראל כלואים אסירים אשר ביצעו עבירות כנגד בטחון המדינה, המשתייכים לארגונים שונים שהוכרזו כ"ארגוני טרור" על פי חוק (להלן: "אסירים ביטחוניים"). ארגון הפת"ח הוכרז כארגון טרור על פי חוק.

אסירים ביטחוניים מוחזקים בבתי הסוהר בנפרד מאסירים פליליים. הם משוכנים באגפים על פי שיוכם הארגוני, כל אסיר עם אנשי הארגון אליו הוא משתייך. ככלל, נאסר על אסירים ביטחוניים ליצור קשר מתוך הכלא אל מחוצה לו, וזאת, בין היתר, לאור הסכנה הטמונה בקשר זה: אפשרות לשמירה על קשר עם פעילי הארגונים שבחוץ, אפשרות להכוונת פעילות טרור כנגד מדינת ישראל מתוך הכלא, אפשרות לגיוס והכוונה של תשתיות טרור חדשות מחוץ לכלא ושימוש פעילות ארגונית וצבאית בתוך הכלא.

טלפונים סלולריים וכרטיסי "סים" המוברחים לתוך בתי הסוהר לאסירים הביטחוניים, משמשים את ארגוני הטרור לתאום פעילות ארגונית בתוך הכלא ומחוצה לו, לרבות הוצאת פיגועי טרור.

3. בית סוהר "רמון" (להלן: "בית הסוהר") הינו בית סוהר אשר כלואים בו אסירים ביטחוניים, כאשר אגף 3 בבית הסוהר מאכלס בתוכו אסירים ביטחוניים בלבד.

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היו הנאשמים 1 ו-2 כלואים באגף 3 בבית הסוהר - הנאשם 1 בגין עבירות שביצע עבור ארגון גדודי חללי אלאקצה, שהינו התאחדות בלתי מותרת כהגדרתה בחוק, והנאשם 2 בגין עבירות שביצע עבור ארגון הפת"ח, שהינו התאגדות בלתי מותרת. במועדים הרלוונטיים לכתב אישום זה השתייכו הנאשמים בבית הסוהר לארגון הפת"ח.

במהלך החודשים מאי-ספטמבר 2014, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, קשרו הנאשמים קשר, ביחד עם אחרים, להחדיר טלפונים סלולריים וכרטיסי "סים" לתוך בית הסוהר, זאת באמצעות מתן שוחד כספי לסוהר בשם ניסים (להלן: "הסוהר") כדי שיחדיר בפועל את הפלאפונים ואת כרטיסי ה"סים" (להלן: "הקשר"). לשם קידום ומימוש הקשר, פנה נאשם 1 במהלך חודש מאי 2014 אל הסוהר, והציע לשלם לו 5,000 ₪ בתמורה לכל מכשיר פלאפון שיכניס הסוהר

עבורו לבית הסוהר. בעקבות כך הודיע הסוהר לגורמי שב"ס אודות הפנייה שנעשתה אליו והופעל משלב זה כסוכן לביום פעולות מתן השוחד והכנסת פלאפונים וכרטיסי "סים" לבית הסוהר. בהוראת מפעיליו, בתאריך 11.06.14 הודיע הסוהר לנאשם 1 כי הוא מסרב להכניס את הפלאפונים ואת כרטיסי ה"סים" לבית הסוהר תמורת הסכום שהוצע לו. בעקבות כך, בתאריך 19.06.14 הציעו הנאשמים 1 ו-2 לסוהר ₪ 15,000 בתמורה לכך שיכניס עבורם לבית הסוהר מכשיר טלפון סלולארי שירכוש בעצמו. בין הצדדים סוכם כי 10,000 ₪ יועברו לסוהר מבעוד מועד ו-5,000 ₪ יועברו אליו לאחר הכנסת מכשיר הפלאפון לתוך בית הסוהר. לבקשתו של הנאשם 1 מסר לו הסוהר מספר טלפון סלולרי אותו קיבל מהממונים עליו (להלן: "הטלפון המבצעי"), על מנת שניתן יהיה ליצור עמו קשר.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, בתחילת חודש יולי 2014 יצר עם הסוהר קשר אדם המכונה "אבו מוחמד" (להלן: "אבו מוחמד"), מטעמו של נאשם 1, וביקש לפגוש אותו בכדי להעביר לו 10,000 ₪ בהתאם לסיכום המוקדם. ביום 17.07.14 סמוך לשעה 16:15, על פי תאום טלפוני ביניהם, הגיע אבו מוחמד למקום המפגש בעפולה, שם המתין לו הסוהר. כעבור זמן קצר העביר אבו מוחמד לידי הסוהר את הכסף - 10,000 ₪, ועזב את המקום. בחלוף מספר ימים, בהוראת מפעיליו, הודיע הסוהר לנאשם 1 כי הוא נתקל בקושי להעביר את הפלאפון שהשיג עבורו בגללי המתכות מבלי שזה יצפצף.

בתאריכים 26.07.14 ו-03.08.14, התקשר הנאשם 1 מטלפון סלולארי, בו החזיק בכלא שלא כדין, לטלפון המבצעי של הסוהר וביקש כי זה יכניס עבורו לכלא שתי קופסאות סיגריות, קפה ושרשרת. בהנחיית מפעיליו, העביר הסוהר לנאשם 1, ביום 04.08.14, שתי קופסאות סיגריות.

בתאריך 02.08.14 פנה נאשם 1 לסוהר וביקש כי זה יכניס עבורו לבית הסוהר עשרה כרטיסי "סים", מלט, אבקת גבס ופלסטלינה - הסוהר סירב.

ביום 25.08.14 מסר הנאשם 1 לסוהר חבילה ובה חמישה כרטיסי "סים", אותם החזיק הנאשם 1 שלא כדין, וביקש שיבדוק האם אלה מצפצפים בעת העברתם בגללי המתכות. הסוהר נטל את החבילה ובהנחיית מפעיליו השיב לנאשם 1 כי בבדיקות שערך, בחלק מהמקרים צפצף גללי המתכות ובחלק מהם לא.

ביום 15.09.14, פנה הנאשם 1 אל הסוהר והציע לו 10,000 ₪ בתמורה לכך שיכניס 110 כרטיסי "סים" (להלן: "כרטיסי ה"סים"") לתוך בית הסוהר, אותם יעביר לו אדם אחר מטעמו. במסגרת הקשר ולשם קידומו, ביום 21.09.14, יצר הנאשם 3 קשר טלפוני עם הסוהר על מנת לתאם עמו מפגש לצורך העברת כרטיסי ה"סים" וכסף. לאחר מגעים טלפוניים של מספר ימים בין השניים, קבעו אלה להיפגש בתאריך 29.09.14 בעפולה. ביום 29.09.14, סמוך לשעה 09:00, על פי תאום טלפוני ביניהם, הגיע הנאשם 3 למקום המפגש בעפולה כשברשותו כרטיסי "סים" וכסף - שם המתין לו הסוהר. כעבור זמן קצר, העביר הנאשם 3 לידי הסוהר 156 כרטיסי "סים" המיועדים לנאשמים 1 ו-2 ו-10,000 ₪ - תשלום השוחד, אז נעצר הנאשם 3 על ידי משטרת ישראל.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה בטיעוניה מצביעה על פוטנציאל הנזק הכרוך בהברחתם של אמצעי תקשורת מודרניים אל תוך בתי הכלא, בהדגישה את ההיבטים הביטחוניים ואת יצירת הסיכון לשלום הציבור ולביטחון המדינה באופן זה.

בהתייחסה לנסיבות ביצוע העבירות, הצביעה על התכנון שקדם למעשים; על כך שחלקו של נאשם 1 משמעותי יותר ביחס לחלקם של יתר הנאשמים, לרבות הרשתות בעבירות של מתן שוחד; על הנזק אשר היה צפוי להיגרם עקב ביצוע העבירות, וזאת, בין היתר, באמצעות סיוע לאסירים ביטחוניים לשמר יכולת מבצעית גבוהה ולהוציא אל הפועל פיגועים;

ועל המניע האידיאולוגי שהביא את הנאשמים לבצע את העבירות.

באשר למדיניות הענישה, המאשימה ציינה כי ביום 19.03.14 נכנס לתוקפו חוק לתיקון הפקודה, במסגרתו תוקן גם סעיף 52 כך שהעונש שנקבע לעבירה של ניסיון להחדרת ציוד קצה רט"ן עומד כיום על 10 שנות מאסר. כן טענה, שאף טרם תיקון החוק נהגו בתי המשפט להטיל עונשים חמורים על מבריחי טל"סים וכרטיסי "סים" אל כתלי הכלא. בנסיבות אלה, המאשימה סבורה כי מתחם הענישה ההולם את מעשיו של נאשם 1, בהינתן העובדה כי ביקשה להבריח לא פחות מ-156 כרטיסי "סים", נע בין 6 ל-8 שנות מאסר. לגבי נאשם 2 נטען למתחם ענישה הנע בין ארבע וחצי לשש וחצי שנות מאסר בפועל.

בתוך המתחמים מבקשת המאשימה לגזור את עונשם של השניים ברף העליון, וזאת הן נוכח נסיבותיהם האישיות ועברם הפלילי הכולל הרשעה בעבירות ביטחון, והן עקב הצורך בהרתעת הרבים. כן ביקשה להשית על הנאשמים קנס.

5. סיגורם של נאשמים 1 ו-2 ציין כי מדובר באסירים. נאשם 1 נדון בשנת 2008 ל-13 שנות מאסר, מתוכן נותרה תקופה של 3.5 שנים עד לתום מאסרו; ונאשם 2 נדון למאסר עולם, והוא נתון במאסר מאז 2003. הסנגור מבקש להסתפק לגבי נאשם 2, שחלקו בעבירות קטן יותר לדבריו, ולא מיוחסות לו פעולות תכנון, בעונש של מאסר על תנאי ארוך ומרתיע; ולגבי נאשם 1, ביקש להטיל עליו עונש אותו יישא בחופף למאסרו הנוכחי.

לדברי הסנגור, יש מקום לאבחן בין החדרת טלפונים סלולאריים, לגביהם ישנה מגמת החמרה בפסיקה, להחדרת כרטיסי "סים". כן טען, כי לא קיימת כל הוכחה לכך שהנאשמים התכוונו לסכן חיי אדם במעשיהם או להביא לפגיעה בביטחון המדינה, כשלדבריו כל כוונתם הייתה לאפשר יצירת קשר עם משפחותיהם, בהינתן האיסור הגורף החל על אסירים ביטחוניים לעשות שימוש במכשירי טלפון.

דין והכרעה

6. הנאשמים לפניי הורשעו בעבירות חמורות בגין מעשים המהווים ניסיון לפגיעה קשה וחמורה בסמכויות הכליאה של המדינה ובמטרות הכליאה, קרי - הרחקתם של אסירים מהחברה ומניעתם מליצור קשר עם גורמים הנמצאים אל מחוץ לכתלי הכלא. חומרת המעשים, הגם שקיימת בכל מקרה שבו נעשה ניסיון להברחת חפצים אסורים אל בתי הסוהר, היא גדולה יותר מקום בו מדובר בהברחת אמצעי תקשורת המיועדים לשימושם של אסירים ביטחוניים, וזאת אף כאשר אין הוכחה או טענה לכוונה מיוחדת לאפשר בדרך זו פגיעה בביטחון המדינה. אכן, כתב האישום אינו מייחס לנאשמים מניע אידיאולוגי, כטענת המאשימה, או כוונות לפגיעה בביטחון המדינה. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם במקרה דנן מן העובדות להן היו הנאשמים, אשר הם עצמם נושאים כעת עונשי מאסר עקב ביצוע עבירות ביטחון, מודעים היטב, ובהן העובדה כי באגף בו הם שוהים נמצאים אסירים ביטחוניים ושלפיכך קיים סיכוי לא מבוטל כי האמצעים שהוברחו ישמשו גם לפגיעה בביטחון המדינה.

בעניין זה אפנה לדבריו של בית המשפט העליון אשר דן בעניין מעצרו של נאשם 3, ולפיהם: **"הברחת כרטיסי סים לאסירים בטחוניים מאפשרת לאסירים קשר ישיר עם חברי ארגון הטרור אליו הם משתייכים, לצורך קידום יעדי הארגון לרבות הוצאת פיגועים אל הפועל. מעשים מעין אלה מסכנים את בטחון המדינה ואזרחיה, ולפיכך יש לנקוט ב"מלחמת חורמה בתופעה זו" (עניין חגאז, פסקה 6)".** (בש"פ 7712/14 אבראהים ברכאת נ' מדינת ישראל (30.11.14)).

7. אף המחוקק, בהבינו כי העונש אשר היה קבוע לעבירה של החדרת חפצים אסורים אינו משקף באופן ראוי את חומרת המעשים, פעל לתיקון החוק והחמיר את הענישה באופן ניכר, כך שהעונש המקסימלי על עבירה כאמור עומד כיום על לא פחות מ-10 שנות מאסר. לציין כי טרם התיקון העונש המקסימלי על מעשה כאמור עמד על שישה חודשי מאסר בלבד.

8. במקרה דנן, מדובר במעשים מתוכננים היטב, כאשר חלקו של נאשם 1 בתכנון ובהוצאה אל הפועל היה גדול יותר ביחס לחלקו של נאשם 2. הנאשם 1 הוא יוזם הקשר עם הסוהר והוא זה אשר היה עמו בקשר ברוב המקרים, כשנאשם 2 הצטרף אליו בהזדמנות אחת, במהלכה "סיכמו" עם הסוהר כי ישלמו לו סכום כסף בתמורה להעברת מכשיר טלפון נייד. מעבר ליצירת הקשר עם הסוהר, נאשם 1 הפעיל לטובתו אדם נוסף ששהה אל מחוץ לכתלי הכלא, בעודו עושה שימוש אסור במכשיר טלפון נייד. בכל אלה יש ללמד על פעולה מתוכננת ומתחכמת, הכרוכה בהשקעה של סכומי כסף לא מבוטלים ובהפעלת אנשים.

9. אכן, כפי שקבעתי לעיל, הנאשמים לא הודו כי ביצעו את המעשים מתוך מניע אידיאולוגי. אולם, גם אם אתעלם מן המוטיבציה הפנימית שהביאה את השניים לבצע את העבירות, ואקבל את הטענה כי כרטיסי ה"סים" נועדו לשמש אסירים ליצירת קשר על בני משפחותיהם בלבד, לא ניתן להתעלם מעצימת העיניים לאפשרות שמעשיהם יביאו לפגיעה בביטחון המדינה, שהינה אפשרות קרובה לוודאי בהינתן מספר כרטיסי ה"סים" אותם ביקש נאשם 1 להבריש ומאפייני האסירים השוהים עם השניים באגף 3. מסקנה זו עולה בקנה אחד עם הודאתם של הנאשמים 1 ו-2 בעבירת ניסיון להחדרת ציוד קצה רט"ן בנסיבות המפורטות בס"ק 52(ב)(3), ולפיו:

"העושה פעולה כאמור בפסקאות (1) או (2), במטרה להביא לסיכון חיי אדם, לגרום חבלה חמורה לאדם, לפגוע בביטחון המדינה או לסייע לארגון טרור, דינו - מאסר עשר שנים; לעניין זה, "במטרה" - לרבות תוך ראייה מראש את אחת או יותר מהאפשרויות המפורטות בפסקה זו כאפשרות קרובה לוודאי."

10. בנסיבות אלה, ובהעדר פסיקה רלוונטית הדנה במבצעי עבירות כאמור בתקופה שלאחר תיקון החוק, סבורני כי **מתחם העונש ההולם את נסיבות מעשיו של נאשם 1 נע בין 4 ל-7 שנות מאסר בפועל; ומתחם הענישה ההולם את מעשיו של נאשם 2 נע בין 3 ל-6 שנות מאסר בפועל.** בתוך כך נתתי דעתי לחלקם השונה של הנאשמים בביצוע העבירות ולתפקידו העיקרי והיוזם של נאשם 1; לעובדה כי ההחדרה לא מומשה בסופו של יום; למספרם הרב של כרטיסי ה"סים" אותם ביקש נאשם 1 להחדיר; ולנסיבות המחמירות שבניסיון להחדרת הציוד לתוך אגף בו שוהים אסירים ביטחוניים.

11. באשר לנסיבותיהם האישיות של הנאשמים, פרט לעובדת היותם אסירים הנושאים עונשי מאסר בגין עבירות שמהותן פגיעה בביטחון המדינה, כשמעשיו הקודמים של נאשם 2 הם חמורים יותר וכוללים ניסיון לגרום למותו של אדם תוך השתייכות לארגון טרור, לא נטען דבר מטעם ההגנה בהקשר זה.

12. סוף דבר, אני מטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1 -

- א. חמש שנות מאסר לנשיאה בפועל, כאשר ארבע שנים מעונש זה יישא במצטבר לכל עונש מאסר אחר ושנה בחופף לכל עונש מאסר אחר.
- ב. שנתיים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שנאשם 1 לא יעבור בתקופה זו עבירה שמהותה ניסיון להחדרת חפצים אסורים, כאמור בסעיף 52 לפקודה על החלופות השונות הקבועות בו, וכן כל עבירה אחרת שיש בה משום אפשרות קרובה לוודאי להביא לסיכון ביטחון המדינה או לסייע לארגון טרור.

נאשם 2 -

- א. ארבע שנות מאסר לנשיאה בפועל, כאשר שלוש שנים מעונש זה יישא במצטבר לכל עונש מאסר אחר ושנה אחת יישא בחופף לכל עונש מאסר אחר.
- ב. ארבע עשר חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שנאשם 2 לא יעבור בתקופה זו עבירה שמהותה ניסיון להחדרת חפצים אסורים, כאמור בסעיף 52 לפקודה על החלופות השונות הקבועות בו, וכן כל עבירה אחרת שיש בה משום אפשרות קרובה לוודאי להביא לסיכון ביטחון המדינה או לסייע לארגון טרור.

זכות ערעור לבית משפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן והודע היום י"ז אלול תשע"ה, 01/09/2015 במעמד הנוכחים.

תאופיק כחילי , סגן נשיא